

Torstein

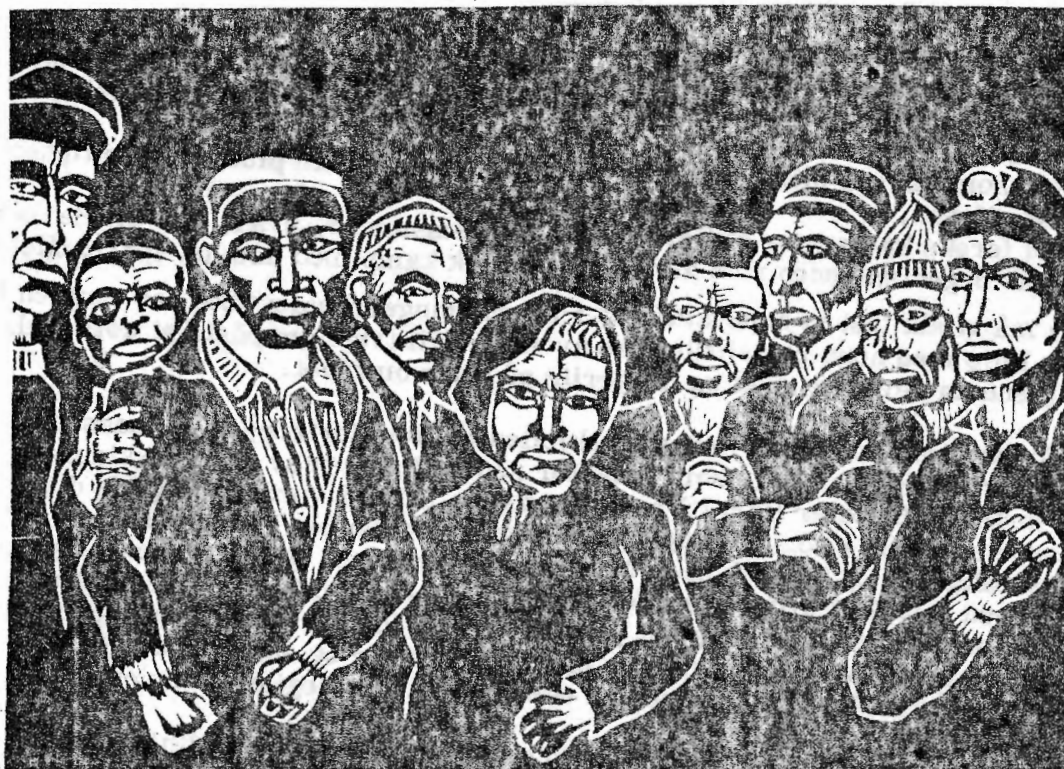
SEPTEMBER ??

4. mai

Medlemsblad for Norges Kommunistiske Studentforbund

1975

HVA KAN TJENE SOM KRITERIUM

FOR AT ET UNGT MENNESKE ER EN REVOLUSJONÆR?

..DET FINNES BARE ETT KRITERIUM,

NEMLIG OM HAN ER VILLIG TIL ELLER IKKE VILLIG TIL

Å SMELTE SAMMEN

MED ARBEIDERNE OG BØDENE BREDE MASSER

OG OM HAN GJØR DET I PRAKSIS.

Mao Tsetung.

TO LINJER

I REKRUTTERINGSARBEIDET!

På alle områder av arbeidet vårt kjemper ei revolusjonær kommunistisk linje mot ei borg-
erlig revisjonistisk. Det er den siste linja som har vært hovedsida ved rekrutteringsarbeidet
vårt de siste åra. Den revisjonistiske linja har kommet til uttrykk på flere måter:

- Ved at vi systematisk har nedprioritert oppgaven ved å ta opp nye medlemmer, sammen-
liknet med andre oppgaver som f. eks. interessekampen.
- Ledelse av studiesirkler har systematisk vært en "venstre-hånds"-oppgave som en del
kamerater bare motvillig har påtatt seg. Bare de færreste steder har det vært faste studie-
sirkelansvarlige.
- Vi har forbrudt oss mot masselinja, ved å la være summere opp grundig hvilke mot-
sigelser massene har til organisasjonen. Sirkel-studiene har derfor ofte tatt opp tilfeldige
saker som ikke har stått i brennpunktet for massenes motsigelser.

Organisatorisk har rekrutteringsarbeidet vårt lidd under enda grovere revisjonistiske feil:

- Vi har suverent satt den demokratiske sentralismen tilside ved medlemsopptak,
kamerater er tatt opp uten å fremme søknad, uten at det er foretatt noen vurdering eller
vedtak fra styrets eller fra lagets side.
- Kamerater som tas opp blir ikke gjort oppmerksom på hvilke plikter og rettigheter
medlemskap medfører.
- En god del ferske kamerater stiller ikke på medlemsmøter, svært ofte får de da lov til
å gli sakte ut av organisasjonen uten at det tas politisk kamp med dem på spørsmålet.

Sammenfatta må vi slå fast at hovedsida vår i rekrutteringsarbeidet ikke har vært en fast
revolusjonær linje med noen revisjonistiske avvik. Vi vil tvert om påstå at hovedsida har
vært tvers igjennom revisjonistisk og borgerlig på dette området.

Praksisen vår har vært med på å fjerne forskjellen mellom fortroppen og massene.
I konsekvens har NKS hatt ei linje som benekter nødvendigheten av arbeiderklassens
organiserte fortropp. Dette er linja til revisjonistene. Etter 2 verdenskrig ble det
tatt opp massevis av folk i kommunistpartiet i Sovjet, og det ble i liten grad satt
krav til klassebakgrunn og politisk nivå. Malenkov advarte mot disse tendensene på
den 19 kongressen i 1952. Partiet som fortropp ble på denne måten trua. Men denne
utviklinga fikk fortsette med den følge at partiet i Sovjet idag er omtrent stengt for
vanlige arbeidere og at forskjellen mellom partimedlemmer og andre ikke går på
politisk nivå, proletær disiplin osv, men på økonomiske privilegier og karriere-
muligheter.

Revideringa partiet i Sovjet har gjort på dette området er en følge av linja deres
om at all klassekamp er oppheva i Sovjet. Det er en løgn de sprer for å
dekke over at det er borgerskapet og ikke arbeiderklassen som har makta i Sovjet.

Konsekvensen av det revisjonistiske synet på det kommunistiske partiet blir også i Norge at vi
ikke lever i et classesamfunn. Det er en revisjonistisk løgn. Klassefienden er tvert om
meget godt organisert. Den har kontroll over voldsapparatet; hær, politi og domstol, og
den fungerer sentralistisk. Dessuten har den lang erfaring i å stå imot og undertrykke arbeider
klassen. Arbeiderklassen står overfor en strek og meget godt organisert motstander i
kampen for proletariatets diktatur.

Denne kampen krever en ledelse som har godt grep om arbeiderklassens tidligere erfaringer,
både nasjonale og internasjonale, godt grep om proletariatets teori, ligger foran arbeider
klassen politisk så den hever dens nivå og har en hard og enhetlig disiplin. Uten en slik
fortropp, et revolusjonært parti, vil arbeiderklassen ikke kunne styrte kapitalismen og
imperialismen og tilkjempe seg proletariatets diktatur. Et eksempel fra nyere tid er Chile.
Arbeiderklassens kamp i Chile endte i 1973 i blodbad og økt undertrykkelse pga. at den ikke
hadde et kommunistisk parti, men et revisjonistisk i ledelsen. Derimot endte de indo-
kinesiske folkenes frigjøringskamper med seier fordi de ble leda av revolusjonære
partier. Andre eksempler fra historia er Albania under 2 verdenskrig kontra Norge.
Arbeiderklassen i Albania greide å knuse den borgerlige staten og innføre proletariatets
diktatur mens arbeiderklassen i Norge ikke greide det. De objektive forholda i Albaina
og Norge var ganske like under krigen. Forskjellen var at kampen mot nazismen i

Albania blei leda av et revolusjonært kommunistisk parti, mens i Norge tillot NKP som allerede da hadde store revisjonistiske feil, borgerskapet å få lede motstandskampen. Resultatet blei at albanerne oppretta proletariatets diktatur, her i landet klarte det norske borgerskapet å forsterke sitt klasse-diktatur.

En annen lærdom vi kan trekkke av disse eksemplene er at kriger ender med revolusjoner dersom kampen ledes av et revolusjonært parti. Vi lever i en førkrigssituasjon, hvor krigsfaren er akutt. En ny verdenskrig med et imperialistisk overfall på Norge vil påføre folket nye store lidelser og vil føre til en skjerp klassekamp, dvs. at de objektive mulighetene for en revolusjon sannsynligvis vil være til stede. Men om krigen i Norge skal ende med en seierrik revolusjon avhenger av at arbeiderklassen har et sterkt kommunistisk parti i ledelsen.

AKP(m-l) er arbeiderklassens organiserte fortropp idag. NKS er AKP(m-l)'s studentforbund og står under AKP(m-l)'s politiske ledelse. NKS er en ressurss for AKP(m-l). Et mål for NKS er å fostre så mange kommunister som mulig som fortsetter å jobbe i AKP(m-l) etter endt utdanning. I brennpunkt for NKS i disse dager står "STYRK AKP(m-l) kampanja". NKS er en kommunistisk organisasjon med mange medlemmer. Det settes lavere krav til politisk erfaring og nivå for å bli med i NKS enn i AKP(m-l). Men et absolutt krav for medlemskap i NKS er at en har vilje til å bli kommunist og som medlem faktisk kjemper for å styrke og forsvare AKP(m-l).

Andre oppgaver NKS har er å utvikle alliansen mellom arbeiderklassen og intellektuelle (herunder studentene). Det er ingen selvsagt ting at studentene og de intellektuelle vil ta arbeiderklassens standpunkt i kampsaker som kampen mot krisa, fascismen, krig og for revolusjon. Det forutsetter at de ser enheten mellom sine egne og arbeiderklassens interesser og om de skal gjøre det avhenger av den kommunistiske bevegelsen på de høyere lærestedene.

Uten en sterk rekruttering til NKS og en kontinuerlig fostring av alle medlemmer greier vi ikke å fylle disse oppgavene. Den revolusjonære bevegelsen trenger alltid tilførsel av nytt friskt blod. Den revolusjonære linja for rekrutteringsarbeidet er å ta utgangspunkt i AKP(m-l)'s behov, både de kortsiktige og de langsiktige. Skal vi greie det idag må vi ta et oppgjør med de ideene som idag hindrer oss i rekrutteringa. Rekruttering og kaderfostring er en svært viktig oppgave for en kommunistisk organisasjon. Det er en særegen oppgave og ikke en følge av det utadvente arbeidet vårt. Det er ikke sånn at vi rekrutterer bare vi driver bra arbeid på andre områder, i fronter osv.. Rekrutteringa er en egen oppgave som inneholder andre motsigelser enn f. eks. det øvrige utadvente arbeidet vårt, og som følgelig krever selvstendig behandling.

FRAM FOR EI REVOLUSJONÆR LINJE I REKRUTTERINGSARBEIDET -
FRAM FOR ET STERKT AKP(m-l)!

SPØRSMÅL TIL DISKUSJONEN

- 1 Innledninga hevder at vi har hatt ei revisjonistisk linje for rekrutteringsarbeidet vårt. Diskuter ut fra de perspektivene innledninga streker opp nødvendigheten av å ha ei revolusjonær linje for rekrutteringsarbeidet.
Studier til dette spørsmålet: Stalin "Om leninismens grunnlag. Artikkel Om partiet.
- 2 Hva er det som gjør at nære venner organiserer seg. Hvilke politiske saker har vært avgjørende?
I denne forbindelse er det viktig at dere diskuterer hvordan dere skal møte innvendinger fra symper om at det er så mye å gjøre, at den demokratiske sentralismen er så udemokratisk osv.
- 3 Hvordan laget skal organisere arbeidet med rekrutteringskampanja. Forslag til dette har lagsledelsen fått. Ta utgangspunkt i det

DEBATT OM SV:

Vi starter her en viktig debatt om SV og den moderne revisjonismen. Det er fremdeles motsigelser på holdninga til SV i organisasjonen. Skal vi ha noen muligheter til å få løst disse, er det viktig at de kommer fram. Det å holde motsigelser tilbake, er å sabotere kampen. Det svekker mulighetene til at NKS kan stå fram med ei enhetlig kamplinje. Vi trur at innlegget til TO vil være en bra start på en skikkelig debatt om den moderne revisjonismen. T. O streker opp ei linje for vår holdning til SV:

Det vil alltid finnes store revisjonistiske partier hvor tilhengerne mer eller mindre identifiserer seg med partiet. Selvfølgelig skal vi i størst mulig grad forhindre dette, men samtidig må vi innrømme at virkeligheten desverre ikke er bedre, og bygge enhetstanken ut fra dette.

Denne linja står i skarp motstrid til hva Lenin sier:

Vi må gjøre det klart for massene at en ikke kommer utenom et brudd med opportunisten, og at det er nødvendig å bryte. Vi må skolere dem til revolusjonen gjennom hensynsløs kamp mot opportunisten. (Imperialismen og kløyvinga i sos-)

Det skulle vise hvor viktig det er at dette spørsmålet blir avklara. Det dreier seg om hvilken av disse to linjene vi skal velge. Har du motsigelser til artiklene, ta fatt med penn og papir og send det inn!

VENSTRE—SEKTERISME I ANALYSEN AV SV

Fra og med stiftelsen av SV i 73 har diskusjonen omkring valgforbundet gått høyt. Og siden den gang har vår holdning til SV gjennomgått en radikal forandring. Fra å være en organisasjon vi anså verdig til å inngå valgsamarbeid med, til å bli som det ble uttrykt i en løpeseddel "Et reaksjonært borgerlig parti"

Hva slags forandringer i SV i løpet av to år er det som kan berettige et slikt totalt omslag. Eventuelt, har det funnet sted nydannelser i vår egen teori som kan gi svar på spørsmålet.

FORANDRINGER I SV ?

SVs ideologi: Antagelig har dette vært det mest stabile element innenfor SV. Det er fremdeles den gamle reformismen som utbasunerer. Fredlig vei til sosialismen, sosialisme uten proletariats diktatur, statsdrift osv. Det har muligens vært et skifte i utenriksideologi.

SVs praksis: Avgrunnen mellom erklærte muligheter og oppnådde resultater ga SV valgfaliten. Og i en rekke saker har SV kompromitert seg med en direkte klassefiendtlig politikk.

Men denne råttenskapen i politikken kan likevel ikke rettferdiggjøre vår helomvending.

HELOMVENDING I ANALYSEN AV SV

Derimot er det to andre faktorer som kan gi en plausibel forklaring. Nyorientering i teorien og sekterisme i vår praksis og tankegang.

Nyorientering: Den stadig stigende erkjennelsen av regimenes karakter i øst-Europa, særlig Sovjet Unionen, kombinert med en tilbakegang for USA-imperialismen, har forflyttet vårt politiske tyngdepunkt. Ikke bare i utenrikspolitikken, men også innenriks, ved at statens oppgave som felleskapitalist har kommet i fokus. Dette har vært nyttig og ikke minst nødvendig. Men i deres kjølvann har det dukket opp åpenbare politiske feilskapninger. Disse er:

SV er en del av statsmonopolkapitalismen når de sitter på tingen og i statens forskjellige organer.

Utvilsomt feil. Først fordi staten bare i liten grad driver direkte kapitalistisk virksomhet. Mere sevice-betonte "bedrifter" som NSB postverket osv må settes i en særstilling da de fleste er underskuddsbedrifter. Videre står ikke stortingsgruppa i et slikt forhold til den profitten som trekkes ut, at det gir belegg for en slik påstand. De får sin faste lønn, og ikke høy nok til at dette kan være utslagsgivende. Og sist, stortingsrepresentantene blir valgt.

Om ikke SV selv er en del av monopolkapitalismen, men bare representerer deres politikk, kommer ut på et. At de virkelig er representanter for statsmonopol-kapitalismen gir seg selv da de bevisst går inn for statens oppkjøp av bedrifter. Heller ikke dette utsagnet tåler nøyere granskning. Hadde SV vært en del av monopol-kapitalismen måtte de med nødvendighet kjørt ut deres politikk, og vi selvfølgelig bekjempe partiet med alle midler.

HVA BESTEMMER SVs POLITIKK ?

Er derimot SVs politikk i all hovedsak bestemt av 1) Feilaktig oppfatning av sosialismen og 2) Opposisjonens press. må vår stilling til partiet ta farve av dette. Utslagsgivende blir hvor grunnfestet denne feilaktige oppfatningen er, og viktigst, hvilken massebasis SV har. Forståelsen for et slikt synspunkt oppnås ikke før vi har tatt for oss punktet om sekterismen.

VÅR ENHETSPOLITIKK ER IDEALISTISK

En av de mest dyrebare erfaringene de kommunistiske partiene gjennom tiden har oppnådd er at kampen for forbedringer og for sosialismen må føres på to plan. Gjennom kritikk av feilaktige ideer og styrking av kampen gjennom enhet i klassen og folket. Kravet om enhet har alltid sprengt idealismen i biter og stillt oss overfor alternativet om enten å akseptere virkeligheten på venstresida med dens grunnlag og muligheter, eller isolering gjennom forpleining av vår egen rødhet. Argumentet "det er enhet i selve klassen og ikke med de revisjonistiske partiene vi ønsker" er nettopp utløp av slik virklighetsfjern idealisme.

Det vil alltid finnes store revisjonistiske partier hvor tilhengerne mer eller mindre identifiserer seg med partiet. Selvfølgelig skal vi i størst mulig grad forhindre dette, men samtidig må vi innrømme at virkeligheten desverre ikke er bedre, og bygge enhetstanken ut fra det. Derfor må vi vurdere SV ut ifra de overnevnte kriterier.

SEKTERISME I ORDBRUKEN VÅR

Helt til slutt en viktig side ved sekterismen i ordbruket. Skal man forsvare uttrykket "SV er et reaksjonært borgerlig parti", må man anvende en ordtolkning som ligger fjernt fra folk flest. Gjengs forståelse av begrepet reaksjonær er: Reformfientlig, framskritt-fientlig. Den oppfatning vi eventuelt måtte legge til grunn for ikke å komme i direkte strid med vår egen lære (reformisme er jo et av hovedpunktene i all revisjonisme) er at SV ved sin politikk, istedenfor å bidra til sosialismen, egentlig er med på å bevare kapitalismen. Vår oppfattelse av framtiden skal erstatte massenes forståelse av nåtiden.

Ord som Agent og Politisk Agentur er av samme typen. Vanlig språkbruk: Person som blir betalt for å utføre et oppdrag. Mens vi i en rekke løpesedler har brukt ordene i andre betydninger. Denne ukritiske og sekteriske bruk av språket vil i lengden vanskliggjøre vår propaganda og isolere oss fra våre mulige venner.

KONKLUSJON

Pga SVs praksis og en "nyorientering" i vår egen politikk har reaksjonen mot SV blitt kraftig. Dette vært nødvendig og kritikken i hovedsak berettiget. Men fordi massekampen og det derav følgende kravet om enhet, slik vi så det i EEC-kampen, har ligget i dødvannet den siste tida, har venstresekterismen fått utvikle seg.

T O

DEBATTEN FORTSETTER NESTE SIDE!

HAR SV EN ELLER TO SIDER ?

Alt har to sider, men SV er et redskap for borgerskapet. Har SV ei progressiv side? Vi sier at staten er monopolkapiatlens stat, men har staten to sider? Har fascismen to sider?

Jeg mener at svaret er nei. (Mao tok vel allikevel ikke feil.)

Fram for den dialektiske materialismen!
Kamp mot revisjonismen!

Marius

(Innlegget ovenfor var en av veggavisene på årets NKS-leir på Håøya. Svar-veggavisa kommer nedenfor. Red.)

SVAR TIL MARIUS

Veggavisa til Marius forsøker å anvende den dialektiske materialismen på fenomenet SV. Hans problem er at siden "alt har to sider" må SV og staten også ha det. Han spør videre om ikke SV derfor må ha ei progressiv side. Jeg mener at Marius kjører seg fast fordi han stiller spørsmålet om SV abstrakt istedet for å stille det konkret og historisk. Det samme gjelder spørsmålet om staten og fascismen. Han stiller også spørsmålet feilaktig ut fra den dialektiske materialismen.

Det er riktig at Mao Tsetung formulerer dialektikkens grunnlov kortfatta som at "ett deler seg i to", dvs : det eksisterer motsigelser, motstridende tendenser i alle ting, alle foreteelser i naturen og samfunnet. Mao kaller dette det almenne ved motsigelsen.

Det betyr at både fenomenet SV og den norske klassestaten inneholder motsigelser. Samtidig understreker Mao nødvendigheten av å studere motsigelsens særegenhet for å kunne si noe fornuftig om et fenomen. Konkret når det gjelder SV må vi studere de særegne motsigelsene i dette fenomenet. For å kunne bestemme SV's særegne karakter må vi dessuten studere og finne hovedmotsigelsen, dvs den motsigelsen som bestemmer eller preger utviklinga av alle andre motsigelser i SV.

Leiren har enhetlig oppsummert den motsigelsen som preger SV, som bestemmer dets karakter, nemlig at det er monopolkapitalens redskap i arbeiderklassen, at det er et borgerlig arbeiderparti. Motsigelsen mellom på den ene sida å skulle tjene monopolkapitalen og på den andre sida "forføre arbeiderklassen" preger dette partiet i alle sammenhenger.

KAMP MELLOM TO REVISJONISTISKE LINJER.

I SV idag kommer denne motsigelsen til uttrykk i akmpen mellom to revisjonistiske linjer om hvilken taktisk profil partiet bør ha for å løse oppgaven som borgerlig arbeiderparti. Konkret har vi de åpne Moskva-agentene Martin Gunnar Knutsen & Co på den ene sida og de mer fordekte med Berit Ås og Roald Halvorsen i spissen.

Uenigheten er taktisk betinga. Den statsmonopolkapitalistiske strategien er det full enhet om. Svaret på Marius spørsmål blir at SV riktignok har to sider, men de to sidene i den motsigelsen som preger SV, representerer begge reaksjonen. De som står for progressive enkeltstandpunkter i SV idag, er mer som gisler å regne enn noen progressiv kraft. De utgjør derfor ei ubetydelig, betinga og relativ side ved SV, og har ingen innflytelse på utviklinga.

Min hovedinnvending mot Marius er at han ikke stiller spørsmålene konkret og historisk og ut fra dialektikkens prinsipper. En analyse av staten og fascismen vil vise det samme.

Torgeir/Stalin-brig.

Delta i debatten -- skriv innlegg!

KNUS ALLE REVISJONISTISKE ANGREP PÅ ARBEIDERKLASSEN I NKS

Revisjonistenes angrep på marxismen-leninismen vender alltid tilbake til - og må med nødvendighet vende tilbake til - et angrep på arbeiderklassens ledende rolle i kampen for revolusjonen. Evig og alltid er det de intellektuelle, den borgerlige intelligensiaen, revisjonistene stiller opp som den nye drivkrafta i historia.

Den amerikanske revisjonisten K. Zimmermann står for et av de klarest og mest direkte angrepene på arbeiderklassen når han skriver: "I løpet av de siste hundre år, fra Marx til i dag, er samfunnet blitt så innviklet, kulturen har nådd et så høyt nivå, at proletariatet og dets ledere ikke lenger er i stand til å ta makten i sine egne hender. Bare vitenskapsmennene og de som har tilsvarende utdanningsmessig standard kan og vil være i stand til å hamle opp med denne oppgaven. Denne kraft er intelligensiaen - alliansen av av naturvitenskapsmennene og representanter for kunsten, de humanistiske vitenskaper, de sosiale vitenskaper - hver med sitt særrområde, men med felles forståelse og felles system av vesentlige kulturbegreper." (Den sovjetiske intelligensians struktur, Minsk 1970).

Alle som overhode har streift innom de mest elementære begreper i marxistiske teori vil steile over denne reaksjonære harrangen, utgitt som autorisert 'marxistisk' lærebok i Sovjet. De skjulte angrepene på arbeiderklassens ledende rolle er derfor langt farligere. F. eks. slik definisjonen på arbeiderklassen framstår i NKP's prinsippprogram:

"Foruten de faglærte, og de faglærte og de teknisk-vitenskapelig utdannede produksjonsarbeiderne i industri, bergverk, kraft og vannforsyning, bygg og anlegg, transport og annen samferdsel, omfatter arbeiderklassen i dag også det store flertall av funksjonærer i privat og offentlig virksomhet, de ansatte i tjenesteytende næringer, teknikere, ingeniører, arkitekter, forskere og andre høyt utdannede spesialister."

Ved å innlemme nær sagt alt som finnes av borgerlige intellektuelle i arbeiderklassen, fratar revisjonistene i NKP samtidig arbeiderklassen alle de særtrekk som gjør den til den mest ledende klassen. Resultatet blir nøyaktig det samme som hos Zimmermann: Det er jo sjølsagt ikke vanlige arbeidsfolk som kan ha ledelsen innafor en klasse som består av så mye "fint folk".

Årsaken til at moderne-revisjonistene over hele verden foretrekker en slik "skjult" metode når de skal angripe arbeiderklassens ledende rolle, er at de har behov for å framstille sine teorier i et skinn av marxisme, samtidig er det viktig for dem å tilsløre klassebasisen i sine egne reaksjonære partier og regimer: Med NKP's definisjon vil det se ut som det er arbeiderklassen som har ledelsen både i SUKP og i Sovjetstaten!!

Revisjonistiske angrep på arbeiderklassen i NKS

Også i NKS er det kamerater som står for en revisjonistisk linje i synet på arbeiderklassen. De hevder i fullt alvor at progressive studenter 'i dag' spiller en viktigere rolle i klassekampen enn 'tilbakeliggende, kristne og sosialdemokratiske arbeidere' og at vi i arbeidet vårt må ta konsekvensen av dette og forsøke å få med oss de mest framskredne.

Disse kameratene ser helt feilaktig studentenes og andre intellektuelles aktivitet og relativt hyppige aksjoner som et 'bevis' for at dette småborgerlige sosiale laget er blitt "like ledende" som arbeiderklassen og at deres aksjoner er "nesten like viktige" som arbeiderklassens streikekamper.

Kameratene som står for disse ideene gjør fullstendig knefall for revisjonistiske angrep på marxismen-leninismen alment og for angrep på arbeiderklassen særegent. De går ikke i dybden og ser på innholdet og kvaliteten i tingene, men nøyer seg med overflatiske å observere at "flere studenter enn arbeidere går i demonstrasjonstog" og at "studentene streiker oftere enn arbeiderne". De forstår ikke at når Heismontørene og Telefonsentralmontørene streiker og demonstrerer, så bringer det hele klassekampen kvalitativt framover, mens det bare skjer små kvantitative endringer når lærerstudentene aksjonerer.

Studentenes aksjoner for egne interesser er sjølsagt ikke uviktige av den grunn, men alle kommunister må klart se studentbevegelsens begrensninger: Uten under ledelse av og i allianse med arbeiderklassen er den progressive studentbevegelsen ingenting verd.

De intellektuelle er et vaklende skikt i klassekampen.

Alle marxismens klassikere, med Lenin i spissen, har karakterisert de intellektuelle som et spesielt skikt i det kapitalistiske samfunn. De er kjennetegnet ved sin individualisme og ved sin mangel på organisering og disiplin. Dette er de viktigste egenskapene som skiller dem fra arbeiderklassen og som gjør at de i alle skjærpa klassekampssituasjoner har en tendens til å vakle hit og dit.

Disse egenskapene har sin grunnleggende årsak i de intellektuelles livsforhold og arbeidssituasjon:

- De arbeider for det emste alene eller i smågrupper og er av den grunn løst og dårlig organisert.
- De er ikke som arbeiderklassen avhengig av at hele klassen frigjør seg for å få bedre sine kår, men kan til en viss grad være sin egen lykkes smed!
- De intellektuelle selger ikke arbeidskrafta si på samme måte som arbeiderklassen, de selger isteden kvalifiserte tjenester og kunnskap.
- Spesielt i studietida er de intellektuelles arbeidssituasjon blottet for kollektiv disiplin - de kan komme og gå som de vil o. s. v.

Knus alle tendenser til "Mot Dagisme" i NKS.

Å heroisere de intellektuelles rolle i klassekampen og å stille dem over eller på linje med arbeiderklassen, er hos oss en revisjonistisk tendens i dag. I Mot Dag i 20 og 30-åra var dette gjort til en enerådende linje.

Som alle veit utvikla medlemmene i Mot Dag seg til å bli det borgerlige statsapparatets beste og mest drevne representanter. Denne utviklinga er en stor fare i NKS også!!

Utviklinga i Mot Dag skjedde sjølsagt ikke først og fremst ut i fra subjektiv ond vilje eller ønske, men ut i fra at organisasjonen som helhet sto på en linje som dyrket fram forakt for arbeiderklassen og som systematisk heroiserte de intellektuelles fortrinn og "høye kulturelle nivå". De så på seg sjøl som framskredne misjonærer i arbeiderklassen - de endte opp som reaksjonens og klasseforræderiets fremste representanter.

NKS er i dag en mye bedre og større organisasjon på alle områder enn Mot Dag noen- sinne blei. Det betyr at arbeiderklassens politikk står mange ganger sterkere blant de intellektuelle, enn på Mot Dags tid. Men det betyr også at borgerskapet vil mange- doble sine anstrengelser for å ødelegge NKS. Skulle borgerskapet lykkes i dette vil vi representere en mye større fare for arbeiderklassen enn Mot Dag. Får revisjo- nismen i synet på arbeiderklassen først gjennomslagskraft i NKS, vil vi stå i fare for å masseprodusere høyt kvalifiserte folk til borgerskapets stat.

At dette perspektivet ikke er å male fanden på veggen, viser de råtne, revisjonistiske elementene som til nå har gått ut eller blitt kasta ut av NKS. Felles for mange av disse folka, som absolutt ikke har tilhørt de framskrdne hos oss, er at de raskt har klatra til toppen i SV eller andre borgerlige organisasjoner. Eks: Morten Jørgensen brukte ikke mer enn noen uker fra han blei ekskludert fra NKS til han befant seg i universitetsstyret til SV. Disse folka er fostra hos oss, men har utvikla seg til nyttige redskaper for klassefienden.

Kamerater, den eneste måten vi kan sikre oss mot en slik reaksjonær utvikling på lang sikt, er hvis vi i dag tar et kraftig oppgjør med all revisjonistisk tenkning i våre egne rekker, stiller arbeiderklassens revolusjonære politikk i ledelsen på alle områder og målbevisst arbeider for å styrke AKP(m-l).

Oskar

SOGN - OKKUPASJONEN

VISER VEI!

Okkupasjonen av resepsjonen på Sogn Studentby i Oslo var riktig og helt nødvendig! Etter 8 måneders husleiestreik ble de streikende nektet å flytte inn på sine hybler før alle restanser var betalt. Å oppgi kampen i dette øyeblikk ville ha vært kapitulasjon og åpen avskrivning av retten til å kjempe mot forverra levevilkår. Mot SV's streikebryteri og sabotasjepolitikk satte vi retten til å kjempe for egne krav. Og som kommunister gikk vi i spissen for kampen.

LEGALISME ER REVISJONISME'

Sogn-okkupasjonen var militant og ulovlig. Slikt vekker ikke sympati i borgerskapet. "Ulovligheten ved aksjonen var startskuddet for borgerskapets mest frenetiske angrep på okkupantene og de streikende. Slik vil borgerskapet alltid reagere, fordi militant kamp etter prinsippet "tvers igjennom lov til seier" er en alvorlig trussel mot deres makt. Når undertrykte og utbytta ikke lenger respekterer det borgerlige lovverket, da forsvinner også et av borgerskapets viktigste midler til å holde folket på plass innafor det kapitalistiske samfunnets rammer, dvs. til å oppretholde kapitalismen.

Det var derfor ingen tilfeldighet at ei samla borgerpresse kjørte ei massiv kampanje mot okkupasjonen. Men Mao sier: å bli angrepet av fienden er ingen dårlig ting, men en god ting. Det viser at vi er på rett vei - at borgerskapet frykter oss.

At militant kamp er riktig og nødvendig, er ikke sjølsagt for alle i NKS. Vi har hatt tvilere som har sagt som så at: "Var det ikke å gå litt for langt å okkupere? Var det ikke mulig å bruke andre midler?" Kamerater, dette er uttrykk for en revisjonistisk tankegang! Ideer om at "loven ikke må brytes" er borgerlig ideologi og et alvorlig hinder for framgang såvel i dagskampen som i kampen for sosialismen.

Legalisme er det samme som å si at vi kan føre kampen fram til seier innafor det borgerlige lovverket, at statsapparatet kan brukes i kampen, at voldsapparatet ikke er noen trussel mot oss. Marxist-leninister vet at dette er blank løgn og borgerlig ideologi! Vi hevder at det kapitalistiske samfunnet er et klassesamfunn hvor staten, dets voldsapparat og det borgerlige lovverket alltid tjener den herskende klassen. Det er ikke mulig å føre framgangsrik dagskamp under kapitalismen uten å trække det borgerlige lovverket på tærne. Langt mindre er det mulig å oppnå sosialisme innafor "lovens ramme". Oppøving i militant kamp er derfor av strategisk betydning for revolusjonære.

Revolusjon er ikke noe teselskap, sier Mao. Det er også den viktigste lærdommen vi kan trekke ut av Sogn-okkupasjonen. Ikke fordi okkupasjonen i seg sjøl var noen revolusjonær kamp, men fordi erfaringene fra den setter perspektiver på kampen framover. Denne lærdommen må vi bruke i vår propaganda og gjøre til massenes egen.

SV VAR SPYDODDEN I BORGERSKAPETS ANGREP PÅ OKKUPASJONEN!

En annen viktig lærdom vi kan trekke av okkupasjonen, er vilken rolle SV allerede idag spiller som borgerskapets spydodd i kampen mot progressive kamper. Under hele streiken stod SV for en konsekvent streikebryter og sabotasjepolitikk. For ikke å avsløre seg fullstendig i massenes øyne, var de i ord lenge tvunget til å støtte streiken (men "ikke krava" som de sa) i handling motarbeidet de den aktivt.

SV ledere gikk så langt som til å inngå åpent samarbeid med de reaksjonære i DKSF om en underskriftskampanje mot okkupasjonen. Og gjennom sine representanter i samskipnadens hovedstyre og Studenttingets AU sanksjonerte de politiangrep mot okkupantene. Dette viser at når kampen skjerpes, er SV villig til å gå så langt som til å kaste av seg sin radikale maske for åpent å tjene reaksjonen, sjøl om de derved risikerer å avsløre seg fullstendig i massenes øyne.

Det kan oppsummeres at vi i starten undervurderte hvilken rolle SV ville spille under okkupasjonen. Det viser at vi ennå har alvorlige illusjoner om den moderne revisjonismen. Det må slås fast at SV er et parti som fullt og helt ivaretar borgerskapets interesser i studentbevegelsen og er en aktiv sabotør av kamplinja og studentenes interesser. SV er et parti som fungerer reaksjonært! Dette er en lærdom som alle kommunister må til egne seg. Og i framtida må vi propagandere den aktivt for å gjøre den til massenes egen. Enhver framgang i dagskampen framover, forutsetter inbitt kamp mot den moderne revisjonismens innflytelse blant studentene!

VAR OKKUPASJONEN ET VENSTRE-AVVIK?

En del av våre nærmeste venner - også enkelte i egne rekker - har hevdet at det var feilaktig å gå til okkupasjon. "Krava var riktige og rettferdige", sier de, "men vi hadde ikke stor nok støtte for sjølve okkupasjonen. Denne var derfor et venstre-avvik".

Vi vil spørre disse kameratene: Var okkupasjonen objektivt i samsvar med massenes egne interesser? Svaret må bli ubetingt ja! Alternativet til okkupasjon var å nedlegge kampen, dvs. kapitulasjon. Å møte samskipnadens provokasjoner med opptrapping av kampen og hardere midler, var eneste veien å gå hvis de streikende skulle kunne føre kampen videre.

Det neste spørsmålet vi må stille, er om okkupasjonen subjektivt var i samsvar med massenes interesser? Hadde den masse-oppslutning, eller var den "de få personers fruktesløse strev"? Var det riktig slik som borgeravisene skrev, at det var "en liten isolert gruppe" som stod for okkupasjonen, mens massene stilte seg stort sett negativt til den?

Virkeligheten var at streiken som gikk forut for okkupasjonen, hadde meget stor støtte. Flertallet på studentbyene deltok i den eller støttet den, passivt. Den hadde også stor støtte utafor universitetet. Hva med okkupasjonen? Også den hadde fra starten av stor støtte. Aktivistene var flere enn under streiken, og store deler av de streikende stilte seg i utgangspunktet velvillig til den.

Ut fra dette kan vi slå fast at okkupasjonen ikke var et venstre-avvik, men både subjektivt og objektivt i samsvar med massenes egne interesser.

Derimot gjorde vi to alvorlige feil under okkupasjonen. Den første var at vi undervurderte med hvilken styrke fienden ville angripe oss - at de ville sette alt inn på å knekke okkupasjonen, om nødvendig med voldsapparatets hjelp. Vi undervurderte det propaganda-slaget som ville komme - hets- og løgnkampanja i borgerpressen - som ville bli avgjørende for fortsatt masseoppslutning om okkupasjonen. Og - som nevnt før - at SV ville stille seg i spissen for angrepene.

Den andre feilen var at vi gjorde brudd på masselinja. Etter å ha oppsummert massenes objektive interesser og gått til okkupasjon, gikk vi ikke igjen ut til massene for å propagandere nødvendigheten av okkupasjonen og gjøre denne erkjennelsen til massenes egen. Satt på spissen: Mens borgerskapet og deres agenter angrep oss som værst, satt vi innmura i resepsjonen på Sogn istedetfor å kaste alle krefter inn på å mobilisere massene til aktiv støtte for okkupasjonen. Vi brukte ikke masselinja som en metode for ledelse.

Dette er revisjonistiske feil som vi må lære av for framtida!

KOMMUNISTER SKAL VÆRE FORTROPPEN!

Noen kamerater har hevdet at vi uansett riktige og rettferdige krav, ikke bør sette igang aksjoner hvor vi ikke i utgangspunktet har flertallet bak oss. Dette må stemples som halehengspolitikkk!

Riktignok er det slik at det ikke er uvesentlig hvor mange som støtter en aksjon på et gitt tidspunkt. Enkelt sagt er det et spørsmål om "isolert klikk" på den ene sida og "massestøtte" på den andre - og det første er utvilsomt eventyrpolitikk.

Men vi må spørre de kameratene som hevder dette: Hva med f. eks. Våler-kvinnene? De hadde ikke støtte fra flertallet ved bedriften for krava sine. Burde de ikke ha tatt opp kampen? Eller hva med Hammerverk-arbeiderne? De er i mindretall mot f. eks. valgte organer i fagbevegelsen. Skulle vi ikke støtte kampen av den grunn?

vi må ikke glemme at vi lever i et borgerlig diktatur og at de herskendes tanker nå engang er de herskende tanker. Massenes objektive interesser vil ikke alltid samsvare med deres subjektive. Å si at en alltid skal ha flertall for en aksjon, er i realiteten halehengs-politikk! Det vi kommunister skal gjøre, er å gå i spissen for kampen ut fra massenes objektive interesser, og bringe de subjektive i samsvar med disse. Skal vi klare det, må vi ligge foran massene, ikke bak dem!

KAMP MOT HØYRE-OPPORTUNISMEN!

Noen kamerater har gått så langt som til å argumentere mot okkupasjonen med at "skal vi sette igang aksjoner, bør vi kun gjøre det hvis vi føler oss trygge på seier".

Dette er i realiteten et argument for aldri å føre kamp! Kampen for dagskrava under borger-skapets diktatur vil nødvendigvis møte hard motstand og mange nederlag. Vi vil aldri få borgerpressa på vår side. Hets- og løgnkampanjer vil kunne slå oss tilbake. Vi kan m. a. o. aldri være sikre på å seire. Men dette må aldri bli noe avgjørende argument mot å føre kamp. Da faller vi ned på samme linje som SV: klasseforræderiet!

VI HAR VUNNET SEIRE!

De streikende på studentbyene i Oslo tapte kravet om "nøkler til alle", og står nå i en situa-sjon hvor det inntil videre ikke er mulig å føre streiken videre. Borgerpressa har vært snar til å oppsummere dette som et entydig tap for oss. Er det slik? Slett ikke! Vi tapte det kravet kampen stod om, men samtidig har vi vunnet viktige seire!

For det første: Ved å vise styrke og utholdenhet har vi skapt engstelse i borgerskapet for lignende aksjoner. "Den stadig tilbakevendende uroen" har allerede fått Gjerde på den tanke å indeksregulere stipendet.

For det andre: Vi har fått spiren til en boligfront mellom ulike grupper som rammes av statens folkefiendtlige boligpolitikk. Støtte til okkupasjonen fra tillitskvinner og -menn i ca 15 forskjellige boliglag o.l. i Oslo lover godt for framtida!

Og for det tredje: Okkupasjonen førte til ei skjerping av kamplinja blant en del av de ansatte i samskipnaden og ved universitetet. Dermed har vi lagt grunnlaget for en virkelig enhet mellom dem og oss til felles kamp mot felles fiende!

LÆRDOMMER AV STRATEGISK BETYDNING.

Men det viktigste vi oppnådde, var å rette et kraftig slag mot alskens revisjonistisk tankegods hos oss sjøl og blant mange av våre nære venner. Høyre-opportunisme og bor-gerlig legalistiske ideer har fått trangere kår. Illusjonene om SV har blitt færre

Ikke minst har vi vunnet viktig kamperfaring. Vi har vist i handling at vi er villige til å sloss mot forverra kår og tatt et viktig skritt mot en mer militant kampstil. Dette er lær-dommer av stor strategisk betydning for alle revolusjonære!

LÆR AV OKKUPASJONEN!

LA OKKUPASJONEN VISE VEIEN FRAMOVER!

E.

FRAM FOR MILITANT KAMPSTIL !

I den siste tida har vi merka at borgerskapet har retta en rekke kraftige angrep mot revolusjonære og mot folk som har gått til kamp for krava sine. Gjennom sine lakeier i DNA/SV har de gått til aksjon for å hive revolusjonære arbeidere ut av fagforeningene. De har brukt de samme spissene for å føre ei hardere linje overfor husleiestreikende studenter, og når vi har svart på dette, har de rettet de villeste angrep mot oss. Gjennom NRK har borgerskapet prøvd å hindre revolusjonære å stå fram i valgkampen. Og de har blåst liv i sine svarteste stormtropper, fascistene, tar dem under sine vinger og retter frenetiske angrep mot dem som tar opp kampen mot dem.

Dette er sjølsagt ingen tilfældighet. Når krisa skjerper seg vil borgerskapet alltid prøve å knuse de som går til kamp, og spesielt oss kommunister som står i spissen for kampen. Til dette bruker de alle midler de har. Kontrollen over propaganda-apparatet, de trojanske hestene DNA/SV, statsapparatet og fascismen.

Hva vi bør merke oss er hvor tidlig borgerskapet setter inn sine støttropper. Den revolusjonære bevegelsen i Norge er ung, den er relativt liten, sjøl om den er i stor framgang. At de likevel setter så mye inn på å bekjempe den, viser bare at de er livredde oss. All ærfaring borgerskapet har, sier dem at det er kommunistene de bør frykte.

Dette bør gi oss en del perspektiver på hva vi kan vente oss i tida framover. Krisa vil skjerpe seg. Dette vil føre til at borgerskapet vil få behov for å velte større og større byrder over på arbeiderklassen og folket. Den revolusjonære bevegelsen vil styrke seg. Det betyr at borgerskapets planer vil møte hardere og hardere motstand. De vil med alle midler prøve å hindre at dette siste skal skje. Kommunist-hetsen vil bli hardere. Deres svarte støttropper, fascistene, vil bli sendt lenger fram i rekkene. Og monopolborgerne i DNA og arveprinsene i SV vil intensivere jakten på kommunister.

TO LINJER?

Hvordan skal disse framstøta møtes? Tilsynelatende eksisterer det to måter. Noen sier: Det viktigste er å spre propaganda mot fascismen og anti-kommunismen, forklare folk hva den er. Vi må ikke bruke voldelige aksjoner mot dem fordi vi da blir stående i samme bås som dem.

Sjølsagt er det viktig å propagandere mot fascismen og anti-kommunismen, men det er ingen linje for å bekjempe den. Det er ei linje for å la den gro fram som borgerskapet ønsker det. Denne linja sier at vi står overfor en del folk som fører en fæl politikk, at vi må hindre dem i å bli fler, og eventuelt overbevise dem om at de tar feil. Den sier ikke at vi står overfor en politikk som står fult i overensstemmelse med borgerskapets klasseinteresser i ei krise-tid. Borgerskapet lar seg ikke overbevise eller propaganderes bort fra sine klasseinteresser. Å tru det er revisjonisme av verste slag, og faller sammen med Bresjnevs linje om "fredlig tevling mellom land med forskjellige samfunnsystemer".

Borgerskapet sjøl, og alle framstøta deres, samme hvilken form de trer fram i kan bare knuses med kamp.

Borgerskapets forsøk på å kneble revolusjonære i NRK, møtes ikke med prat, men med ulovlige demonstrasjoner.

Borgerskapets forsøk på å legalisere fascistene møtes ikke med propaganda aleine, men med aksjoner i NRK-bygget og aksjoner i Molde.

Borgerskapet i DNA/SV sitt forsøk på knekke studentenes rettferdige kamp på studentbyene møtes ikke med forhandlinger, men med okkupasjon av vestibylen.

Dette betyr ikke at vi skal bruke knyttnevene i alle situasjoner. Men når borgerskapet forsøker å stoppe kampen vår kan vi ikke stikke henda i bukselomma og si "Ja, ja, så gikk det ikke denne gangen heller". Tvert imot bør vi spørre oss, "er det ikke på tide å knekke til".

I tida som kommer vil klassekampen bli skjerpa, og det vil bli nødvendig med flere militante aksjoner. Vi kommunister må gå i spissen her som ellers. Derfor, rydd vekk alt tåkeprat om at kampen for revolusjonen er et teselskap. Fram for en militant kampstil.

Clara

DET VERR ALL SMÅBORGERLIG INDIVIDUALISME — FRAM FOR EN PROLETÆR DISIPLIN!

"Proletariatet er ikke redd for organisasjon og disiplin", sier Lenin. Og han sier videre: "Ingen vil våge å benekte at de intellektuelle som særskilt lag i det moderne kapitalistiske samfunn, stort sett kjennetegnes nettopp ved individualisme og manglende evne til disiplin og organisasjon".

HVA MED OSS?

- Når vi skal ha medlemsmøter, er det alltid noen som kommer for seint. Det fører til at møtene ikke starter presis, og at de ofte blir avbrutt underveis.

- Det er ingen regel, men hender dessuten ofte at noen kamerater går for møtet er slutt. (Ekstremt eksempel fra ett lag: "Måtte gå for å rekke butikken".)

- Møtene våre er dessuten ofte hemma av at folk har forberedt seg dårlig, ikke tenkt gjennom sakene på forhånd.

Dette er noen eksempler på at mangel på disiplin slår inn i vår organisasjon og virker oppløsende og desorganiserende på det interne livet. Det er ikke småplukk. Det hindrer møtene våre i å gjennomføre stramme diskusjoner og fatte vedtak som binder alle. Det hemmer derfor kamp-
evnen vår og hindrer oss i å slå enhetlig og sterkt utad. Det hindrer oss i å være en sterk fortropp for de progressive studentmassene.

Lenin slo fast i kampen mot den tidas revisjonister - mensjevikene - at uten en enhetlig vilje, enhetlige aksjoner, enhetlig disiplin, vil ikke partiet være istand til å lede arbeiderklassen.

TO EKSEMPLER PÅ MANGLENDE AKSJONSENHET.

1 Etter okkupasjonen på Sogn skulle husleiestreiken og okkupasjonen opp på allmanna-
møte. Progressiv Front la fram støtteresolusjon - SV la fram forslag om at streiken skulle nedlegges. Hva gjorde vi?

Vi lot SV legge ned streiken, dvs. vi lot dem få flertall for sitt forslag. Våre medlemmer møtte nemlig ikke opp. Slik går det med kampen når "dagsformen" og personlige lyster og ulyster får bestemme.

2 Festmøtet i Chateau Neuf for å feire frigjøringa av Nord-Vietnam i 1945. Viktig markering i kampen mot supermaktene, for væpna frigjøringskrig. Sterk oppfordring til medlemmene våre om å møte opp. Mange fulgte oppfordringa, det var bra med folk under foredraget til Øgrim. Men etter pause var det bare noen fåtalls personer igjen. Resten av salen var i Kjeller'n. Folk syntes møtet ble "litt langt", fikk kanskje "tresmak" i baken.

Det fikk ingen katastrofale følger, det var heller ikke brudd på noe vedtak. Allikevel mener jeg at eksempel 2 såvel som eksempel 1 er sabotasje av arbeidet vårt.

Festmøte for Vietnams frigjøring - er det et arrangement for vår egen fornøyles skyld, eller er det en kamppoppgave vi må gå i spissen for?

Så og med demonstrasjonstog Er de til for at vi skal treffe kjentfolk, gå og småprate og kose oss - gi blaffen i rette rekker og disiplin - eller skal de være en militant markering av vår politikk og tjene til å sveise rekkene tettere sammen?

"VI ER IKKE LIVEGNE"

Dette var mensjevikenes slagord At mindretallet må underordne seg flertallet, at delen må underordne seg helheten, at allepartimedlemmene må underordne seg en enhetlig disiplin. sto for dem som livegenskap.

Slik reagerer bare småborgeren, som ser på disiplin som en byrde, som en tvangstrøye for sitt individ.

"Proletariatet har ikke noe annet våpen i kampen om makten enn organisasjonen", sa Lenin. Skal vi følge Lenin eller mensjevikene?

Vi har store kamppoppgaver foran oss Anarkistisk disiplinløshet er en farlig fiende i studentenes rekker.

FRAM FOR ET DISIPLINERT KOMMUNISTISK STUDENTFORBUND!

Randi og Turid.

PS Vi oppfordrer flere til å uttale seg.

Håøya - deltakere :

De som tok abonnement på "Hva Må Gjøres" på NKS' Håøya-leir, må alle abonnere på nytt!

HMG-red.

STYRK

STREIKESTØTTEARBEIDET!

Imperialismen rammes idag av ei krise. Alle de viktigste motsigelsene i verden skjerpes. Krisa i Norge er den værste siden 30-åra. Daglig hører vi om permitteringer og oppsigelser.

Hva skyldes krisa? Enkelte kamerater hveder at bare arbeidsfolk får høyere lønn vil kjøpekrafta øke og dermed unngås overproduksjon. Vi må slå fast: Krisa er en nødvendig bestandel av kapitalismen, selv om en greier å ri av seg krisa denne gangen vil den komme tilbake igjen og igjen så lenge vi har kapitalismen. Drivkrafta under kapitalismen er profitt og ikke folkets behov. Kapitalen plasseres der den er mest profittabel f. eks. i oljesektoren. Andre næringer tappes for kapital f. eks. jordbruk, hermetikk og tekstil, her oppstår likviditetskriser som fører til oppsigelser og permitteringer. I de profittable sektorene blir derimot investerings-takten for høy slik at profitten synker også der. Resultatet: prisstigning og dyrtid. Etterspørselen synker og andre bedrifter rammes av omsetningsvikt med etterfølgende permitteringer og oppsigelser.

Disse tendensene vil bare skjerpes i tida framover. Monopolkapitalen vil i krisetider forsøke å berge maksimalprofitten, ved å bruke krisa som påskudd for nedleggelser og på alle mulige måter forsøke å velte følgene av krisa over på det arbeidende folket. Statsbudsjett og tariffoppgjør blir ledd i denne politikken.

FOLKET REISER KAMPEN

Men folket vil ikke finne seg i denne politikken. Stadig flere har reist seg. Vi nevner i fleng: småbrukerne, Rafsnesarbeiderne, Smestua-lærerne og foreldre på Stovner, Sporveien i Trondheim, lastebilsjåførere i Nordland, studentene på studentbyene, størjefiskerne osv. Fienden er felles: staten og monopolkapitalen. I denne bredden i folkets kamp ser vi begynnelsen til det som skal bli det våpenet vi trenger for å slå fienden: enhetsfronten. Spesielt viktig i denne forbindelse er Hitraaksjonen. Nettopp denne kampen viser bøndene hvem som er deres venner og hvem deres fiender. Skattestreiken har derfor stor strategisk betydning.

BORGERSKAPET FRYKTER KOMMUNISTENE:

Kommunistene er de eneste som har ei skikkelig linje framfor krisa. Vi mener at arbeidsfolk kan og må ta opp kampen. Jo mer krisa skjerpes jo farligere blir derfor også AKP's linje. Derfor vil hetskampanjen bare øke i styrke. Hammer-verksaka, Åsgårde saka, utvisningen av en yrkesskoleelev i Bergen som skrev veggaviser mot DNA og SV, og suspensjonene er bare begynnelsen på en kampanje for å kriminalisere oss. Monopolene frykter kamplinja i fagbevegelsen. SV og DNA gjør den skitne jobben for dem å kaste ut kommunistene. Slik forsøker en å splitte arbeidsfolk fra deres kampløse. Morgenavisen (Bergen) skriver at oppsigelsene av nazistene på Sporveien i Oslo var skrekkelig, men suspensjonene av kommunistene er helt all right fordi kommunistene er værre enn pesten. I denne situasjonen blir "styrk AKP" kampanja særs viktig. Det er i arbeiderbevegelsen vi skal nedkjempes reformisme og revisjonisme, og det er arbeiderklassen som er den ledende klassen. Ettersom vi er de eneste som har ei riktig linje for kampen framover, ligger mulighetene for at vi raskt kan få store uttellingar.

"Styrk AKP" kampanja er NKS' hovedoppgave dette semesteret og rekrutteringskampanja viktigste underordna oppgave. Disse to oppgavene vil kreve mesteparten av tida vår og de beste kadrene. Men det betyr ikke at vi kan legge andre oppgaver på hylla. Klassekampen vil alltid stille krav på flere områder, og vi må lære oss å løse flere oppgaver samtidig.

STREIKESTØTTEKOMITEENE MÅ STYRKES.

Hammerverk-konferansen slo fast at streikestøttekomiteene (SSK) hadde vært nøkkel-leddet i støttearbeidet. Takket være SSK kom arbeiderne raskt ut med sitt syn på

... og i tillegg er det viktig å holde seg selv om hovedtyngden av bevegelsens arbeid i forskjellige streikekamper må ligge i fagbevegelsen ved å ta opp støttevedtak osv i klubber, foreninger, blir SSK et nødvendig supplement. De kommer raskt igang og kan ofte bety et være eller ikke være for en såkalt "ulovlig" kamp. Hittil har studentene i hovedsak gjort en bra jobb i streikestøttearbeidet. Under kommunistenes ledelse ble det under høstens og vinterens store streikekamper utviklet en enhetsfront mellom studenter og arbeidere. Dette er en enhetsfront som vi vil legge stor vekt på og som vi vil styrke. Kort sagt: dette betyr at vi ikke kan tillate oss å slappe av i streikestøttearbeidet. Men for å kunne gjøre store skritt framover må vi rette opp en del feil.

1 I praksis har vi sabotert klassekampen ved å ikke bygge på aktivistprinsippet. Isteden har vi først retta henvendelser til alskens opportunister som S V, Grønt Gras og anarkister før vi har kommet igang med arbeidet. Komiteene har blitt topp-planssamrøre der hensynet til de deltagendes politiske dyd er blitt avgjørende og ikke hva kamper krever. Det vi skal gjøre er å ta utgangspunkt i massene: trekke de uavhengige i RV-gruppene og andre vanlige studenter med. Kort sagt: lage en aktivistfront. Nå da SV faller sammen pga en intern krangel om hvem som hadde skyld i valgnederlaget, blir det også viktig å trekke med frustrede SV medlemmer og sympatisører som ellers vil gå i passivitet. Vi kan gi dem et skikkelig tilbud om aktivisering for viktige saker som er i framgang. SSK-ene er idag bevegelsens viktigste eksterne frontoppgave.

2 Vi har ikke tatt alvorlig nok på å avsløre revisjonistene sabotasje av støttearbeidet. Ta SV og Hitra: først går de mot streiken. Så får den stor oppslutning. Resultat: SV støtter streiken. Samtidig begynner enkelte SV-ere å kritisere krava. SV's rolle er å spre forvirring og av opportunistiske grunner gir de inntrykk av å støtte kampene. Dette må vi avsløre. Det er ikke bra at SV deltar som parti i SSK-komiteene. Det gir jo folk inntrykk av at SV faktisk støtter kampen.

3 Videre har vi ikke vært flinke til å føre ut en selvstendig kommunistisk propaganda. Hvorfor kommer angrepene på kommunistene, hvorfor kommer krisa, hva er perspektivene framover osv. Alt dette må vi ha fram. Ellers driver vi bare brød-politikk, og forfaller til økonomisme.

4 SSK-ene har vært preget av selterisme i den forstand at de bare har tatt for seg en streik av gangen. Dette er en helt utilstrekkelig organisering. I tida framover vil stadig flere måtte ta i bruk militante kampformer for å forsvare sine arbeidsplasser osv. En permanent SSK som tar opp alle rettferdige kamper som retter seg mot staten og monopolkapitalen framtvinges av klassekampen.

I tida framover vil streikevåpenet skjerpes kraftig. Mange tusen kan bli nødt til å ta opp streikevåpenet. I denne situasjonen vil SSK-ene bli av avgjørende betydning.

VÆR FORBEREDT PÅ RASK SKJERPING AV KRISA- STYRK STREIKESTØTTEBEVEGELSEN!

BYGG PERMANENTE OG BREIE STREIKESTØTTEKOMITEER:

Streikestøtte-aktivist

HAMMERVERK-SAKEN

Streiken ved Norsk Hamnerverk har nå vart i 5mndr. Etter gjentatte forsøk på å knekke arbeiderne ved utsetting av rettssaken, er saken na berammet til den 7.oktober. Her oppsummeres litt av hendelsesforløpet, samt erfaringer fra støttearbeidet i Stavanger.

En arbeider ble altså oppsagt én dag før prøvetiden hans var slutt. Noen begrunnelse ble ikke gitt. Man visste at arbeideren tilhørte venstresida i norsk politikk. Dessuten hadde han engang påpekt feil ved verneutstyret på avdelingen. Det skal ikke mye politisk gangsyn til for å gjennomskue dette. Bedriftsledelsen, hånd i hånd med klubbledelsen, begynte å bli redd for at noen skulle komme og forstyrre idyllen. For idyll har det vært mellom klubb- og bedriftsledelsen på Hamnerverket. Så når tillitsmannen ved avdelingen gikk til klubbformannen for å protestere på oppsigelsen og få klubben til å aksjonere, da trakk bare klubbformann Quanvik på skuldrene. Klubben hadde nemlig inngått en ulovlig avtale med bedriften. En avtale som strider mot arbeiderverlovgivningen, og som gir bedriften rett til å sparke arbeidere i prøvetiden med klubbens velsignelse. Dette til tross for endringen i Arbeidervernloven av 7/3-75, som gir vern mot usaklige oppsigelser også i prøvetiden.

Som vi vet, gikk arbeidskameratene til den oppsagte til sit-down-aksjon med det samme. Etter et møte mellom bedriftsledelsen og nestformann Skytøen i Jern og Met. svarte bedriften med å gi alle de streikende sparken på dagen. Begrunnelsen var at de hadde deltatt i en ulovlig aksjon.

Hvem hadde så fastslått at aksjonen deres var ulovlig? Jo, det hadde bedriftsledelsen i nært samarbeid med svina i klubb- og forbundsledelsen. Men selv vårt borgerlige lovverk krever at forut for en slik oppsigelse, må aksjonen være dømt uåovlig i Arbeidsretten. Dessuten skal arbeiderne ha krav på oppsigelses tid med lønn når de har vært ansatt så lenge som Hamnerverk-arbeiderne

UTFALLET AV STREIKEN ER AV AVGJØRENDE BETYDNING!

Slik denne streiken har utviklet seg, vil utfallet av den få avgjørende betydning for den framtidige klassekamp i Norge. Gjennom den kraftige streikebølge vi har opplevd de senere år og gjennom den økende økonomiske krisen, er klassemotsetningene blitt skjerpet. Overproduksjonskrisene er en trussel mot kapiatlistenes kjempeprofitter, og de er villige til å ta alle midler i bruk for å holde oppe profitten. Byrdene må velstes over på arbeidsfolk. Derfor ønsker de seg mulighet til å sparke, permittere og gi halvdagsuke til arbeiderne akkurat når de vil. De vil alle progressive og kampvillige arbeidere til livs, for de vet at disse aldri vil gi etter i kampen for de demokratiske rettighetene.

MONOPOLKAPITALEN SATSER MYE FOR Å VINNE HAMMERVERK-SAKEN.

Hvis de gjør det, har de nemlig lagt grunnlaget for en helst ny rettspraksis: Alle arbeidere som deltar i sit-down-aksjoner av ethvert slag kan sparkes på dagen. Dette er ikke bare en trussel mot de ni Hamnerverk-arbeiderne, men en trussel mot alle arbeidsfolk. Den er et alvorlig angrep på den streikeretten arbeiderklassen har tilkjempet seg.

På denne bakgrunn var det selvfølgelig at NKS kastet seg inn i støttearbeidet fra første stund. Studenter har hele tiden vært blant de mest aktive i streikestøtte-komiteene (ssk), i stands-arbeid og i utdeling av løpesedler på bedriftene og i byen forøvrig. Etterhvert har samarbeidet og enheten mellom arbeidere og studenter vokst seg sterk.

SV GIKK MOT SSK'ENE.

Men enheten har ikke utviklet seg uten problemer. I velkjent SV-stil kjørte ledende SV-tillitsmenn ut mot ssk'ene fra første stund. De oppfordret de streikende til å bryte med ssk'ene og "overlate saken til forbundet". De kunne sogar fortelle at telefonsentralmontørene i sin tid holdt på å tape streiken nettopp pga. ssk'ene som "bare bestod av studenter og fåle AKP'ere". Men Hamnerverk-arbeiderne gjennomskuet dette forsøket på å ødelegge streiken. De ønsket nemlig støtte fra "studenter og AKP'ere" og alle andre som var villige til å støtte dem på deres egne premisser.

På streikestøttekonferansen i Stavanger 24 august ble det understreket fra alle hold at denne streiken ikke kunne vært ført uten ssk'ene. For de streikendes værste fiende har hele tiden vært forbundet. Hvordan kunne det nytte å overlate saken til dem? Igjen ser vi at SV's linje er en dødslinje for folk i kamp.

LITT OM ORGANISERINGEN AV STØTTEARBEIDET I STAVANGER.

Straks vi fikk høre om oppsigelsen ble ssk'ene fra heis- og telefonsentralmontørenes streiker vekket til live, og det ble dannet ssk'er på skoler og i boligstrøk. I samarbeid med de streikende ble det arrangert åpne møter, og på et slikt møte ble det valgt et streikestøttestyre for arbeidet i Stavanger. I dette styret sitter folk fra lokalkomiteene, studenter, fagforeningsfolk, ektefeller til de streikende og representanter fra de streikende selv.

Slike åpne møter har vi prøvd å ha hver 14. dag. Vi har hatt informasjon om streiken, orintering om støttearbeidet og kultur, og dermed utviklet enheten mellom de streikende og alle som støtter dem. Stands har vi hatt regelmessig 2-3 ganger i uken, både rundt i byen og i boligstrøk. Hver lokalkomite har hatt ansvaret for sin dag.

STØTTERINGER.

Disse er en kjerne i støttearbeidet. På arbeidsplasser, skoler og i boligstrøk er det satt igang med støttinger med faste ukentlige beløp. Slik har de streikende kunnet få oversikt over økonomien framover, og derved kunne de planlegge nye løpesedler, merker, hvitbøker osv. i god tid. Det er også helt avgjørende for kampviljen og ha en god økonomi.

LÆR AV VÅRE FEIL!

Men det er også gjort tildels grove feil. For det første klarte vi ikke å skille sterkt nok mellom ssk'ene og aksjonskomiteen til de streikende. Ssk'ene er mer eller mindre blitt underlagt de streikende, og har ikke selv tatt initiativ til løpesedler og utvikling av egen politikk. Selvsagt skal vi støtte de streikende på deres premisser., men samtidig må vi legge opp til at ssk'ene er selvstendige.

En annen viktig feil er at det ikke har foregått politiske diskusjoner i delokale ssk'ene. Det har så godt som bare vært helt praktiske saker på dagsordenen: Hvem skal stå på stand, når og hvor osv. For at folk skal være i stand til å møte spørsmål og vinne diskusjoner når de står på stand, er det en selvfølge at de har vært med på

grundige diskusjoner på forhånd. Streikens politiske perspektiver, krisen osv.

STYRK STREIKESTØTTE-ARBEIDET!

Når dette skrives, står vi foran innspurten i støttearbeidet. De erfaringer som ble oppsummert på streikestøttekonferansen slo fast at ssk'ene er grunnleggende og avgjørende for om denne saken skal vinnes. Enten en streik er "ulovlig" eller "lovlig" kan man ikke vente seg støtte fra forbundet og DNA. SV på sin side sier at de støtter streiken, men går imot ssk'ene. Dette betyr i realiteten at de går imot de streikende. Bare et kraftig støttearbeid kan hindre at det felles en klassesdom 7.oktober!

Slutt derfor opp om det 5-punkts-programmet som ble skissert i "Klassekampen i tiden som kommer."

STYRK SSK'ENE!

ENHET STUDENTER-ARBEIDERE!

Aktivist i Stavanger.

4. MAI ?

Mange medlemmer, spesielt de som er så nye at de ikke har fått medlemsbladet fra begynnelsen av, lurar ofte på hva datoen 4.mai egentlig står for. For de som ikke vet det: navnet har vi fra "4.mai-bevegelsen" i Kina i 1919 - en anti-imperialistisk og anti-føydal revolusjonær bevegelse. "Iforreste rekke i "4.mai-bevegelsen" stod studentene - glødende av heroisme", sier Mao (artikkelen "4.mai-bevegelsen", mai 1939). Derfor er 4.mai erklært som den kinesiske ungdommens dag. De som vil vite mer, bør lese Maos "Store hvite" side 61 (Note til artikkelen "Om praksis").

NAVNE-ENDRING?

Uansett om navnet har en ærerik opprinnelse og er knytta til studentenes revolusjonære kamp - en del medlemmer er misfornøyd med det og vil ha en navne-endring. "Datoen sier oss ingenting", sies det. "Dessuten bør vi få et navn som er knytta til den norske revolusjonære student-bevegelsen".

I redaksjonen vil vi ikke umiddelbart sette oss imot dette, men en første betingelse må være at vi får forslag på et navn som er bedre enn det vi har i dag. Derfor blir oppfordringa til medlemmene: Bruk fantasien - send oss navne-forslag!

Red.

TO GANGER I UKA FRA 76!

"KLASSEKAMPEN" TO GANGER I UKA FRA 1. JANUAR 1976 -
EN KAMPOPPGAVE FOR HELE DEN KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN!

Det er ikke mulig å tenke seg utviklingen av den nye revolusjonære bevegelsen i Norge uten Klassekampen. Nettopp gjennom denne avisa har folk kommet i kontakt med vår politikk, og den har vært et viktig ledd i arbeidet med å sveise den revolusjonære bevegelsen sammen på landsbasis. Etterhvert har Klassekampen blitt en stadig viktigere avis i folkets kamp, i streikekampene, i den faglige kampen generelt, i den kampen ungdom under utdanning står oppe i, og på alle andre områder. Folk som reiser kamp for rettferdige krav, vet av Klassekampen vil spille en viktig rolle i arbeidet for å samle støtte for krava deres og det konkrete støttearbeidet.

Utviklinga av klassekampen i Norge og internasjonalt har stilt stadig større krav til den kommunistiske pressa, og vi har vært i stand til å møte denne utfordringa. Da Klassekampen gikk over fra månedstilt ukeavis, markerte det et sprang i utviklinga av den revolusjonære bevegelsen i Norge, og det var et kraftig slag mot borgerskapet og all revisjonisme og opportuniste.

Nå står vi foran et nytt sprang: Sentralkomiteen i AKP(m-l) har vedtatt at avisa skal komme to ganger i uka fra 1.1.76! Dette er samtidig et viktig skritt på veien mot en kommunistisk dagsavis. I ei tid da klassekampen skjerpes raskt er dette et viktig og nødvendig tiltak.

En avis som kommer to ganger i uka vil bli et langt viktigere redskap i folkets kamp, og den vil gjøre kommunistene bedre i stand til å møte de store oppgavene som pålegges oss. Rivaliseringa mellom supermaktene skjerpes, og faren for verdenskrig øker. Samtidig skjerpes klassekampen i Norge på alle områder. De borgerlige arbeiderpartiene avslører seg på alle områder som agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen, og går i disse dager i spissen for en rein anti-kommunistisk kampanje mot revolusjonære på alle områder. En avis som kommer to ganger i uka vil styrke den revolusjonære bevegelsens kampkraft på alle områder.

For å sikre det spranget som vi nå står foran, er det nødvendig med ekstra innsats. Konkret skal det verves 2500 nye abonnenter innen 1.1.76, og det stabile løssalget skal økes med 2000. Dette er en stor oppgave, men erfaringene fra f.eks. rotasjonskampanja, har vist at vi er i stand til å møte utfordringene.

NKS er en del av den revolusjonære bevegelsen i Norge, og vi skal sjølsagt gjøre vår del av den innsatsen som er nødvendig. Konkret betyr dette:

- a. Alle medlemmer skal ha tegna ett nytt abonnement innen 15.11.75.
- b. Det skal sikres et stabilt løssalg på 3 eks. pr. medlem.

HVORDAN SKAL DETTE SIKRES?

Den oppgaven vi står foran er en viktig del av arbeidet med å styrke AKP(m-l) og hele den kommunistiske bevegelsen, og bør diskuteres i samband med det.

Aksjonsuke.

På alle lærestedene bør det så raskt som mulig sikres en aksjonsuke for kampanja. I løpet av denne uka bør salg av og tegning av abonnenter til Klassekampen prege lærestedene. Det bør settes opp veggaviser og plakater overalt, og de steder der det er studentbyer, bør disse fordeles på laga og grundig husbesøk gjennomføres.

Erfaringene fra de stedene der det allerede er gjort noe, viser at det er lett å oppnå store resultater både i løssalg og i verving av abonnenter. Mange som kjøper KK fast, lar seg mobilisere til å tegne abonnement når de får høre at det er en forutsetning for at avisa skal komme to ganger i uka fra nyttår. Erfaringene til nå tyder på at målsettinga når det gjelder antall nye abonnenter fra NKS, allerede kan nås under ei slik aksjonsuke, men det må sjølsagt ikke bli ei sovepute i det videre arbeidet. Alle målsettinger er til for å overoppfylles!

Løssalget.

Løssalget bør sikres etter kolektive diskusjoner i laga, og her bør en bruke fantasien. Vi vil bare peke på at salg av KK er noe som gir laget muligheter til kollektiv politisk praksis, og dermed noe som kan sveise oss sammen. Her er noen ideer til styrking av løssalget.

- Alle medlemmer bør selge på forelesninger, i klassene, i kollokvier osv.

- I samarbeid med det lokale AKP(m-l)-laget kan laget ta ut en bestemt bedrift eller et bestemt boligfelt og selge fast der hver uke.

- Store forsamlinger, massemøter, demonstrasjoner osv. bør systematisk utnyttes.

Dette er noen ideer, det finnes sikkert et utall andre. Viktig er det i alle fall å huske at når vi selger "løst", skal vi alltid ha abonnementslister med oss, og at alle som kjøper bør spørres om de ikke skal abonnere.

STYRK DEN REVOLUSJONÆRE PRESSA!

FRAM FOR EN OVEROPPFYLLING AV MÅLSETTINGENE!

Organisasjonsutvalget.

KOMMUNISTENE OG DE PARLAMENTARISKE ORGANA

På møtet i Studenttinget (ST) i Oslo 11. sept. trakk representantene fra Progressiv Front seg fra vervene i Samskipnadens hovedstyre og ST's arbeidsutvalg(AU), samt ville diskutere nærmere å trekke seg fra representasjon i ST. Progressiv Front(PF) har seinere omgjort denne beslutninga.

Linja PF førte på dette møtet er uttrykk for ei småborgerlig radikalistisk linje.

ER DE STUDENTPARLAMENTARISKE ORGANA AVS LØRT I STUDENTMASSEN?

Dette spørsmålet er lett å besvare. Det er idag bare et mindretall av studentene som har avslørt de studentparlamentariske organas klassekarakter. Det som er klart for oss, er ikke klart for det store flertallet av studentene. De ville idag ikke være villige til, sammen med kommunistene, å jage studenttinget fra hverandre og opprette nye organer for direkte makt. I en slik situasjon vil en boikott av disse organa være en gavepakke for opportunistene. Det ville styrke samholdet mellom dem, og gjøre oss mindre istand til å avsløre dem, og gi dem arbeidsro når de legger opp til nye angrep på studentene og de ansatte, og nye knefall for staten og monopolene.

Det avviket i politikken som PF hadde på studenttingsmøtet avslører at det også i våre rekker er folk som har illusjoner om de studentparlamentariske organa. Det har vært forestillinger om at de studentparlamentariske organa kan være et redskap for studentene. Riktignok kom klassekarakteren til ST klarere fram enn på lenge på møtet den 11. sept., men det skjedde ingen kvalitativ endring av ST's funksjon på dette møtet. ST har alltid vært et organ for å tilsløre de reelle maktforholda og for klasseundertrykking. Å ha illusjoner om de parlamentariske organa er et avvik som i innhold er lik revisjonistenes linje for veien til sosialismen. Den går ifølge dem via parlamentet. Avviket i tenkinga er av revisjonistisk karakter.

KOMMUNISTENES HOLDNING TIL DE PARLAMENTARISKE ORGANA.

Vårt syn på de parlamentariske organa i studentverdenen faller sammen med vårt syn på de parlamentariske organa generelt. Lenin sier følgende om kommunistenes forhold til parlamentet:

"Selv om det ikke er "millioner" og "legioner", men bare ganske enkelt en temmelig betydelig minoritet blant industriarbeiderne som følger de katolske prestene, blant landarbeiderne som følger godseierne og storbondene, så framgår det herav ubetridelig at parlamentarismen i Tyskland ennå ikke har overlevd seg selv politisk, at deltakelsen i parlamentsvalgene og i kampen på parlamentstribunen er en absolutt plikt for det revolusjonære partiet, nettopp for å oppdra de tilbakeleggende lag i sin egen klasse.

Lenin fortsetter:

"Så lenge dere ikke er istand til å jage det borgerlige parlamentet og de reaksjonære institusjoner av alle andre typer fra hverandre, så lenge er dere forpliktet til å arbeide innenfor dem, nettopp fordi det ennå fins arbeidere som prestene og livet i ravnekrokene på landet har fordummet. Ellers risikerer dere ganske enkelt å bli partmakere." (Radikalismen)

Dette er klar tale.

Lenin brukte mye krefter på å bekjempe et feilaktig syn på kommunistenes forhold til parlamentet.

NKS' linje for de studentparlamentariske organa er at vi går inn i dem, bruker dem som en talerstol for vår politikk og avsløre deres reaksjonære karakter. Bare i situasjoner med revolusjonære stormer, da massene har avslørt deres reaksjonære karakter og er villig til og istand til å jage det fra hverandre, boikotter kommunistene slike organer.

" Guri "